

kun skal gælde ved Udførslen til Udlandet. Det er i alt Fald den Maade, hvorpaa man hidtil har faaet sin Toldgodtgørelse udbetalt. Hvis dette er Meningen, skal jeg dog henvisse til, at der foreligger et Lovforslag fra den høje Regering om Margarine, hvorefter Regeringen foreslaar Udførsel af Margarine ligefrem forbudt. Dette vilde altsaa stride ganstke derimod. Her vil der gives en Opmuntring samtibid med, at man vedtog en Lov, som satte Straf for Udførsel; det tror jeg ikke er Meningen. Er Hensigten derimod den, at der skulde finde en Godtgørelse Sted af den erlagte Told i alle Tilfælde, selv om Varen forbruges her i Landet, saa tror jeg, at en saadan Hensigt vilde være ganstke umulig praktisk at gennemføre, men i alt Fald med Hensyn dertil tror jeg, at den højtærede Finansminister fra sit sagkyndige Stade vil vide langt bedre Besked end jeg.

Derefter kommer jeg til det Vædringsforslag, som for mig har størst Betydning, og som jeg desværre maa dvæle lidt ved; jeg skal dog gøre det saa kort, jeg kan. Min Stilling til dette Vædringsforslag, der angaar Skibsafgiftens Ophævelse, vil være bekendt nok, og jeg skal derfor kun i meget korte Træk omtale det. Jeg vil sige, at hidtil har der, saa ofte der har været Spørgsmaal om Skibsafgiftens Ophævelse, altid her i dette Ting viist sig et bestemt Flertal for dens Vibeholdelse, men nu kunde det jo tænkes, at de Forudsætninger, hvorfra man den Gang gik ud, vare bristede, ligesom jeg i Gaar tillod mig bestemt at paavise med Hensyn til Landstingets Stilling overfor Kultolden. Jeg vil i saa Henseende dog bede ærede Medlemmer tænke paa, af hvilke Grunde det var, man tidligere bestandig har fastholdt Skibsafgiften. Jeg skal nævne nogle af de væsentligste Grunde; jeg skal gøre det i al Korthed. For det første havde man den Grund, at det var en saa uendelig lille Del, der som Afgift faldt paa Varerne, paa den store forbrugende Befolkning, at det var ligefrem umærkeligt, nemlig kun $\frac{1}{60}$ af en Dre, noget, som umulig igen kunde fordeles paa Befolkningen. Ingen Vare kunde af den Grund blive dyrere, og med Hensyn til, at man ikke har Betænkelse ved at lægge en meget, meget større Afgift paa den store Befolknings Fornødenheder, ikke alene Varer, der ere almindelige Forbrugsgenstande, men ligefrem dens største Fornødenheder, skal jeg blot henvisse til Meltsolden, hvor man lægger en Afgift, der er 30 Gange saa høj, paa hvert Pund Mel. Der mener man, at det ingen Betydning har for Konsumenterne. Der kan være

Uenighed derom; de Herrer have maasse Ret, som mene, at det ingen Betydning har, men dersom en 30 Gange saa høj Afgift paa Melet ingen Betydning har med Hensyn til Prisen paa Brødet, saa er det givet, at den anden langt, langt mindre Afgift ikke kan have nogen Betydning paa Varesnes Pris. Det var en af Tingets Grunde til at holde paa Skibsafgiften. Den anden Grund har været den, at saa vidt man vidste — man havde ikke kunnet bevise det modsatte — var der saa godt som intet Land i hele Verden, der havde opgivet sin Skibsafgift. Den svares over den ganstke vide Verden, ganstke sikkert under meget forskellige Navne, men at vort lille Land skulde bryde Bresten, har man ikke ment vilde være rigtigt. Den tredje Grund var den, at man ikke troede, at det havde nogen virkelig Interesse for den Næring, for hvilken man ligesom for Haandværket nærer en særlig Sympati, nemlig vor Skibsfart, idet for det første dens Konkurrenter, de udenlandske Redere og Skibe, vilde nyde affurat den samme Fordel som danske, og der i rigeligt Maal udførtes lige saa meget her fra Landet under fremmed som under dansk Flag, og altsaa vilde der ikke vindes noget derved. Derimod havde man tidligere nærliggende Eksempler for sig, idet man ophævede den indenlandske Skibsafgift. Det gjorde man i den bestemte Hensigt at komme de smaa betrængte Sejlskibe til Hjælp, og det vilste sig, at man netop derved bragte dem fra Afsten i Slden overfor Dampskibsfarten, som ved sine meget hyppige Farter og tidligere Erlæggen af Afgifter var meget uheldigere stillet end Sejlskibene. Jeg tror ogsaa, at hvis et æret Medlem af Vædringsforlagsstillerne stod op og tog Ordet for dette Vædringsforslag om Skibsafgiftens Ophævelse, saa vilde han da have haft Vejligbed til at vise sig særlig sagkyndig overfor Sejlskibenes Interesser, for hvilke han ofte har talt varme Ord, og hvis han vilde lægge Haanden paa Hjærtet, kunde han ikke sige andet, end at for vor Sejlskibsfart er det snarest en Ulykke, og man ønsker det ikke. Tværtimod er der baade til mig og til andre hyppig fremkommet Ønsker om at beholde denne Beskyttelse dels mod Udlandinge, dels mod Dampskibe. Endelig har der for dette Ting altid været en meget stærk Grund, nemlig den finantielle. Man har ment, at man ikke saaledes let, navnlig da der ikke var særlig Anledning dertil, burde give Afkald paa en saa stor, saa sikker og saa stigende Indtægt for Statskassen som Skibsafgiften. Af alle de Grunde, jeg har nævnt, er der sikkert ingen, der er falden bort, men de ere